

[Ellen Strange Petersen.]

gisk ind på at bortluge overflødigheder som med seminariernes tredje linjefag. Men det kommer måske.

Det er med resignation, jeg på mit partis vegne giver tilslutning til, at undervisningsministerens bemyndigelse vedrørende småbørnslærerindeseminariet skal bortfalde. Vi har i mange år kæmpet for at bevare denne pædagogiske mellemuddannelse, men vi må erkende, at modstanden har været for stærk i såvel politiske som pædagogiske kredse, og løbet er kørt nu. Seminariet i Vejle er ophørt, og bygningerne bliver nu brugt som friskole. Vi tiltræder altså ordningen, men jeg føler mig overbevist om, at det nok engang skal blive moderne igen at tale om en speciel uddannelse for lærere til de yngste folkeskoleårgange. Så skal ordningen imidlertid ikke tilvejebringes ved en bemyndigelse til undervisningsministeren, så den foreslåede ændring kan vi altså anbefale ligesom de øvrige ændringer.

Tove Nielsen: Det lovforslag, vi her har med at gøre, kan deles op i to dele. De to første forslag er et led i regeringens sparebe- stræbelser, de to sidste forslag er mere for- melle, idet det blot drejer sig om, at loven skal bringes i overensstemmelse med det, der allerede er praksis.

Jeg vil starte med de sidste.

Da småbørnslærerindeseminariet i Vejle dimitterede det sidste hold studerende i januar 1971, og da øvelsesskolen samme- steds også er hørt op med at eksistere, kan man i dag betragte småbørnslærerindesemi- nariet i Vejle som ophørt; derfor må bemyn- digelsesbestemmelsen i lovens § 6, stk. 6, automatisk også ophæves.

Det er meget glædeligt at konstatere, at lærernes interesse for at videreuddanne sig er meget stor. De forskellige provinsafdelin- ger af Danmarks lærerhøjskole har jo også bidraget til, at flere har lettere ved at dyg- tiggøre sig. Tidligere var Danmarks højskole for legemsøvelser det eneste sted, hvor læ- rerne kunne videreuddanne sig i legemsøvel-

ser, men da praksis i dag allerede er, at man også kan videreuddanne sig i legemsøvelser ved Danmarks lærerhøjskole og ved dens forskellige afdelinger ude i landet, må loven naturligvis også ajourføres, så undervis- ningsministeren får adgang til at lade vide- reuddannelse af folkeskolens lærere foregå dels på Danmarks lærerhøjskole, dels på dens provinsafdelinger.

Tilbage står så sparebe- stræbelserne. Alle erkender vel, at vi bør spare, men det drejer sig blot om at finde de rette steder. Jeg er altid meget betænkelig, når man vil spare for meget inden for uddannelsessektoren, fordi jeg mener, at det er en meget, meget vigtig faktor i vort samfund, og at vi derfor må være meget varsomme med at skære for hårdt her. I en tid, hvor vi taler så meget om, at vi skal have en ny folkeskolereform, som vi jo ved vil koste penge og endda også mange penge, kan det måske virke paradok- salt, at man vil spare på læreruddannelsen, for vi må jo erkende, at forudsætningen for en god folkeskole er, at man har en god og en alsidig læreruddannelse. Hermed er ikke ment, at læreruddannelsen ikke kan effektiviseres noget mere, så vi derved opnår besparelser. Netop det første forslag om at fjerne tilbuddet til de lærerstuderende om et valgfrit tredje linjefag mener jeg kan ses i denne sammenhæng. Da man ved lærerud- dannelsesloven af 1966 fik indføjet det tredje valgfri linjefag, skete det jo først under udvalgsarbejdet mellem første og anden behandling. Mit partis ordfører den- gang, hr. Poul Hartling, sagde ved 2. be- handling, at det normale måtte være to lin- jefag, og at de studerende havde mere end nok at gøre med netop at klare to linjefag. Tiden har givet hr. Poul Hartling ret, for i de få år, der er gået med den nye lærerud- dannelseslov, er der sket det, at nok har der været en hel masse studerende, der fra star- ten af har ønsket et tredje valgfrit linjefag, men resultatet har på den anden side også været, at undervejs er rigtig mange sprun- get fra det tredje linjefag. Man er så i den situation at måtte køre videre med nogle